

ledes Tanken straks om den Mand, der siden 1895 har staaet som Venstrereformpartiets anerkendte Fører, den Mand, under hvis Ledelse Folketingets Flertal omsider vandt frem til den politiske Sejr af 24. Juli 1901. Derfor hilstes det med Glæde, da det hed, at Hans Majestæt Kongen havde kaldet Kultusminister J. C. Christensen til sig for at anmode ham om at danne det ny Ministerium. Denne Kaldelse var en saa uomtvistelig Understregning af det parlamentariske Princip, at selv de, som allerivrigst have bestridt dette Principis Tilstedeværelse i og med Ministeriet Deuntzer, nu bøje sig og anerkende, at saaledes er det. De bøje sig, om de end gøre det med Sorg. Vi Venstremænd hilse Kendsgerningen med saa meget desto større Glæde.

Dernæst se vi fra Venstremænds Side med Tilfredsstillelse, at de militære Portefeuiller ere forenede i een Mands og i en civil Mands Haand. Det er Virkeliggørelsen af en gammelkendt Venstretanke. Det er noget, som man har talt om for mange Aar siden; det er noget, som man har tænkt maatte komme, efterhaanden som den ny Statsskik fæstnede sig. Men ingen havde ventet, at det skulde ske allerede nu. Men naar vi saaledes maa hilse det ny Ministerium med den Glæde og den Tilfredsstillelse, som Begivenheden gør naturlig, saa kunne vi jo ikke undlade samtidig at standse ved det, som man synes skaffer sig Udtryk i disse Dage, ved det, at der ikke overalt i Venstre skulde være Tillid til, at Forsvarsportefeuillerne ere betryggende anbragte i den højtærede Konseilspræsidents Haand.

Jeg ønsker derfor at standse ved dette. Jeg er vis paa, at der ikke her i Dag i dette Ting eller noget andet Sted i Salen vil være nogen Venstremænd, som staar frem og siger: Jeg har ikke almindelig politisk Tillid til den højtærede Konseilspræsident. En saadan Udtalelse ville vi ikke høre af nogen Venstremænd her i denne Sal i Dag; vi ville heller ikke høre den ude i Landet. Men er Forholdet det, at alle samles i almindelig politisk Tillid til den højtærede Konseilspræsident, hvor er det da muligt, at man ikke skulde kunne føle sig tryk ved at se Forsvarsbudgetterne lagte i hans Haand. Den, som siger: Jeg har Tillid til Ministeriet i sin Almindelighed, jeg har i særlig Grad Tillid til den højtærede Konseilspræsident, men jeg føler mig utryk ved at se Forsvarsbudgetterne underlagte ham — han gør sig skyldig i en Begrebsforvirring, en Begrebsforvirring,

som man ikke skulde tro mulig i det Herrens Aar 1905, efter at vi have haft et Venstreministerium i halvfjerde Aar. Naa, men at noget saadant kan være til Stede, kan jo ogsaa skyldes de særlige Forhold, hvorunder den politiske Situation, som vi nu se fuldbyrdet, er fremkommen. Og skyldes det altsaa Aarsager, som ikke have Virkning ud over en vis begrænset Tid, ja saa tør vi ogsaa trygt stole paa, at da vil den Begrebsforvirring, som kan skaffe sig Udtryk i en saadan modsigende Tale, ogsaa fortage sig, naar der er gaaet en ikke ret lang Tid.

Ministeriet Deuntzer var et Venstreministerium, Ministeriet J. C. Christensen er det samme, og vi hilse Ministeriet J. C. Christensen med saa meget mere Glæde, som det maa siges at være et endnu stærkere udpræget politisk Ministerium end det foregaaende. Det er ikke ny Sager, den højtærede Konseilspræsident har bebudet os i sin Tale her i Dag, men det have vi jo sikkert heller ikke ventet; i alt Fald have vi ingen som helst Grund haft til at vente det. Der er Sager nok for den nærmeste Tid i de Forslag, vi have liggende for os. Ministeriet har ikke haft Behov og følgelig heller ikke følt Trang til at lave ny Sager for at kunne møde frem her for Tinget og sige: Her ere vi med samt vort Program. De to store Spørgsmaal, Forsvarssagens Ordning og den kommunale Valgrets Udvidelse, ere i og for sig to saa vigtige Spørgsmaal, at de kunne være politisk Program nok for et Ministerium for en rum Tid, indtil de blive løste.

Men ved Siden af disse Spørgsmaal ligger der jo for os paa Tingets Bord fra de Maaneder, som ere gaaede af denne Rigsdagssamling, en Række betydningsfulde sociale Forslag, som Ministeriet selvfølgelig vil føre an i Arbejdet paa Løsningen af, og som vi beredvillig ville støtte det i Arbejdet for. Jeg føler derfor ingen som helst Anledning til at dvæle ved disse enkelte Spørgsmaal. Jeg har haft Lejlighed til her tidligere, senest i Oktober, at tale om Forsvarssagen og om den kommunale Valgret, og siden da ere de øvrige enkelte, specielle Spørgsmaal drøftede gennem en første Behandling, hvor de forskellige Medlemmer indenfor mit Parti, hvem der har været betroet den Opgave at føre Ordet paa Partiets Vegne, have udtalt sig om disse Sager. Der er saaledes ikke for mig ved denne, om jeg saa maa sige, ekstraordinære Lejlighed Anledning til at komme ind paa Enkeltheder.

Jeg mener derfor blot nu til Slut at